

Таки довели

Євген Дудар

Хряк лежав посеред двору в калюжі. Згори парило сонце. Знизу остуджувало болото. Благодать!

Щось поруч зачалапкало. Розплющив око: качка. Пройшла, перевалюючись з лапи на лапу.

"Теж мені персона, — подумав Хряк.— Господар на неї й дивитись не хоче. А воно хизується,-.. Ліньки вставати. Витовк би в болоті. Мене все ж таки господар поважає. І персональна куча, і підстилка завжди чиста. Завжди повне корито".

З хліва почулось:

— Му-у-у-у!

Хряк самовдоволено покрутив хвостиком.

...Навіть корова й та не в такій повазі. По три рази на День її доять, а пастися сама мусить.

На городі закричали:

— А киш! А киш, клятї! Щоб вам уже печінки дерло!..

"...Господар кишкає курей", — констатував Хряк. Ох і не любить Хряк отієї курячої шпани. Мало їм двору. Норовлять через загорожу вилізти. Порпаються. Чогось шукають. Кудкудакають. І вже у них грудяччям кидають, псом полохають. Ніщо не допомагає. Ще чого доброго озлоблять господаря..."

Відлежав бік. Звівся на передні ратиці. Став над калюжею. І лупнув од здивування очима: з калюжі на нього дивилось відгодоване рило.

Хряк обережно спитав:

— Рох? Рох?

Рило так само запитало:

— Рох? Рох?

Потряс вухом.

Рило теж потрясло вухом.

"Ясно, — подумав Хряк.— Це моє рило. Он яке сталої Солідне. Уже не той сухоребрый підсвинок, яким мене купив господар. Відгодував. Даремно я на нього сердився тоді, як він мене кастрував. Добре зробив. Щоб зайві думки в голову не лізли. Щоб міцно спалось".

Хряк знову плюхнувся у калюжу. Затягнув на честь господаря:

— Куві-і-і-і! Куві-і-і-і!

І незчувся, як підійшов сам господар.

— Ану вставай, лежню! — сказав так, що в Хряка похолонуло в ратицях.— Годі хліб переводити!

Хряк розплющив очі. Побачив у руках господаря ніж.

Кавкнуло всередині. Зірвався, кинувся до кучі. А серце його роздирав біль і розпач:

"Таки довели. Таки довели господаря клятї кури..."